

Lietas Nr. 11380056411
Lietas arhīva Nr. SKK-0311-14

LĒMUMS

Rīgā 2014.gada 19.septembrī

Latvijas Republikas Augstākā tiesa šādā sastāvā:

tiesnese I.Radzeviča,

tiesnesis A.Freibergs,

tiesnese A.Nusberga

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /A.A./ aizstāvja /aizstāvis/ kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedumu un

k o n s t a t ē j a

Ar Talsu rajona tiesas 2013.gada 30.septembra spriedumu

/A.A./, /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 5 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu /A.A./ notiesāts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 6 mēnešiem.

Notiesātā pārraudzību uzdots veikt Valsts probācijas dienesta Talsu teritoriālajai struktūrvienībai.

Ar Talsu rajona tiesas 2013.gada 30.septembra spriedumu /A.A./ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 231.panta pirmās daļas par rupju sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaudās acīmredzamā necieņā pret sabiedrību un bezkaunībā, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru (huligānisms).

Noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos pirmās instances tiesas konstatētos apstākļos.

2011.gada 30.oktobrī plkst.3.30 /A.A./, atrodoties sabiedriskā vietā – Sabiles vidusskolā Talsu novada /adrese/ –, kur norisinājās skolas absolventu salidojums, huligānisku motīvu vadīts, bez pamatota iemesla pasākuma laikā centās uzsākt konfliktu ar /M.O./, kurš gāja pa skolas trešā stāva gaiteni. Kad /M.O./ viņu ignorēja un pagriezās, lai dotos atpakaļ uz klases telpu, /A.A./, izrādot necieņu pret sabiedrības locekli, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un rupji traucējot cilvēku mieru, vienu reizi tīši ar dūri iesita /M.O./ pa pakausi un vienu reizi – pa sejas kreiso pusi žokļa rajonā, nodarot /M.O./ fiziskas sāpes, līdz /A.A./ darbības pārtrauca no klases telpas iznākušie salidojuma apmeklētāji.

Ar Kurzemes apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedumu, iztiesājot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /A.A./ aizstāvja /aizstāvis/ apelācijas sūdzību, Talsu rajona tiesas 2013.gada 30.septembra spriedums atcelts daļā par /A.A./ noteikto sodu.

/A.A./ pēc Krimināllikuma 231.panta pirmās daļas sodīts ar brīvības atņemšanu uz 4 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu /A.A./ noteikto brīvības atņemšanas sodu nolemts neizpildīt, notiesājot /A.A./ nosacīti, ja viņš 6 mēnešu pārbaudes laikā neizdarīs jaunu noziedzīgu nodarījumu, nepārkāps sabiedrisko kārtību un izpildīs kriminālsodu izpildi reglamentējošā likumā noteiktos pienākumus.

Pārējā daļā Talsu rajona tiesas 2013.gada 30.septembra spriedums atstāts negrozīts.

Par Kurzemes apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedumu apsūdzētā /A.A./ aizstāvis /aizstāvis/ iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz izskatīt kasācijas sūdzību mutvārdu procesā, atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu un tiesvedību (acīmredzot, domāts – kriminālprocesu) izbeigt.

Pamatojot savu lūgumu, aizstāvis norādījis, ka /A.A./ darbības gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa kvalificējusi kā krimināli sodāmu huligānismu – rupju sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaudās acīmredzamā necieņā pret sabiedrību un bezkaunībā, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru. Vienlaikus Augstākās tiesas 2006.gada tiesu prakses apkopojumā „Tiesu prakse huligānisma lietās” norādīts, ka darbības, kas izdarītas personisko attiecību dēļ, var būt atzītas par huligāniskām un kvalificētas pēc Krimināllikuma 231.panta tikai tad, ja ar tām rupji traucēts sabiedriskais miers, savukārt noziedzīgas darbības, kas izdarītas aiz personiskām attiecībām un apdraud tikai cietušā likumīgās intereses, bet rupji netraucē sabiedrisko mieru, nav pamata kvalificēt pēc Krimināllikuma 231.panta, bet vainīgais ir sodāms pēc pantiem, kas paredz sodu par noziedzīgiem nodarījumiem pret personu, īpašumu, personas pamattiesībām un pamatbrīvībām.

Apelācijas instances tiesa spriedumā norādījusi, ka ar savām huligāniska rakstura darbībām apsūdzētais ievērojamā mērā traucēja sabiedrisko mieru, kas izpaudās, fiziski ietekmējot cietušo. Tādējādi tiesa atzinusi, ka apsūdzētajam /A.A./ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma objekts ir tikai un vienīgi cietušā intereses. Tiesa nav norādījusi, ka ar inkriminēto noziedzīgo nodarījumu būtu traucēts citu sabiedrības locekļu miers.

Aizstāvja ieskatā, šāds tiesas atzinums, motivējot notiesājošo u spriedumu par huligānismu, nav pamatots, jo jebkurš noziedzīgs nodarījums, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu, traucē cietušā mieru, līdz ar to, atbilstoši tiesas viedoklim, visi noziedzīgie nodarījumi, kas saistīti ar miesas bojājumu nodarīšanu, būtu jākvalificē kā huligānisms vai pēc noziedzīgo nodarījumu kopības ar huligānismu.

Iepriekš minētajā tiesu prakses apkopojumā arī norādīts, ka tajos gadījumos, kad noziedzīgas darbības veiktas personisku konfliktu dēļ starp apsūdzēto un cietušo, izdarītais pareizi kvalificēts pēc Krimināllikuma 231.panta: 1) ja noziedzīgais nodarījums izdarīts publiskā vietā – uz ielas, pagalmos, kafejnīcās u.c.; 2) un/vai to ir novērojuši citi cilvēki, kuru miers tādā viedā ticis traucēts. Turklāt sabiedriskā miera traucēšanas faktu nedrīkst vērtēt formāli, tikai norādot uz klātesošo personu esamību, bet neizvērtējot sabiedriskā miera traucēšanas raksturu un pakāpi.

Turklāt ar 2011.gada 13.decembra eksperta atzinumu Nr.675 apstiprinās, ka cietušajam /M.O./ nekādi miesas bojājumi nav konstatēti, taču tiesa spriedumā norādījusi, ka nav pamata uzskatīt, ka cietušajam nekādi miesas bojājumi nav nodarīti. Tādējādi tiesa, aizstāvja ieskatā, vai nu pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 527.panta otrās daļas 2.punktu, jo nav pamatojusi, kāpēc tā noraida eksperta atzinumā ietvertās ziņas, vai arī pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 512.pantu, kas noteic, ka tiesa pamato spriedumu ar pierādījumiem, kuri pārbaudīti tiesas sēdē, un rakstveida pierādījumiem un dokumentiem, kuri norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai.

Turklāt aizstāvis, atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 29.maija lēmumā lietā Nr. SKK-253/2013 paustajām atziņām, norādījis, ka gadījumā, ja tīšas sišanas rezultātā personai nav nodarīti nekādi miesas bojājumi, nav samērīgi par šo nodarījumu paredzēt kriminālatbildību vai administratīvo atbildību, jo šādā gadījumā tīša sišana pēc būtības uzskatāma par divu personu savstarpēju konfliktu, kurš risināms šo personu starpā. Līdz ar to par šādiem gadījumiem personai ir tiesības vērsties tiesā civiltiesiskā kārtībā saskaņā ar Civillikuma 1635.pantu.

Tādējādi lietas izskatīšanas gaitā, aizstāvja ieskatā, nav konstatētas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes: objekts – sabiedriskā miera traucēšana; objektīvā puse – bezmotīvu rīcība; subjektīvā puse – vaina un nodoms veikt huligāniskas darbības. Līdz ar to tiesa, kvalificējot apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 231.panta pirmās daļas, pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 574.pantā norādīto likuma pārkāpumu, proti, nepareizi piemērojusi Krimināllikuma pantu, kvalificējot noziedzīgu nodarījumu.

Turklāt aizstāvis norādījis, ka pirmās instances tiesa izslēgusi no apsūdzības kā nepierādītu norādi par to, ka apsūdzētais vairākkārt izraisīja konfliktus ar salidojuma apmeklētājiem. Šādu pirmās instances tiesas atzinumu neviena no procesā iesaistītajām personām nav apstrīdējusi, taču apelācijas instances tiesa nolēmuma motīvu daļā trīs reizes ir norādījusi, ka /A.A./absolventu salidojuma laikā bijis agresīvi noskaņots un Sabiles vidusskolas telpās vairākkārt bez jebkāda iemesla konfliktējis ar citiem salidojuma dalībniekiem.

Tādējādi apelācijas instances tiesa, aizstāvja ieskatā, pārkāpusi apsūdzētā tiesības uz aizstāvību, jo apsūdzētajam bija tiesības paļauties, ka apelācijas instances tiesa šo pirmās instances tiesas par nepierādītu atzīto apstākli neizmantos notiesājoša sprieduma pamatošanā, jo vairāk tāpēc, ka nekādi jauni pierādījumi, kas atspēkotu pirmās instances tiesas atzinumu pamatotību šajā daļā, apelācijas instances tiesā nav iesniegti.

Turklāt tiesa, aizstāvja ieskatā, nolēmumā nepamatoti atzinusi, ka kautiņš noticis gaitenī, kur staigājuši cilvēki, turklāt klases telpas durvis bijušas vaļā un notiekošo varējušas dzirdēt citas personas. Vienlaikus tiesa nav norādījusi pierādījumus, kas apstiprinātu šādu

atzinumu pamatoību. Tādējādi tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 512.panta pārkāpumu, jo tās atzinumi šajā daļā vērtējami vienīgi kā pieņēmumi, nevis ar pierādījumiem apstiprināti fakti.

levērojot minēto, apelācijas instances tiesa, aizstāvja ieskatā, pieļāvusi Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumus, kas noveduši pie nelikumīga nolēmuma.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 585.panta otrās daļas noteikumiem prokurora viedokli iesniegusi Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Tiesās izskatāmo kriminālietu nodaļas prokurore Irina Zemīte, kura uzskata, ka Kurzemes apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /A.A./ aizstāvja kasācijas sūdzība noraidāma. Pamatojot savu viedokli, prokurore norādījusi, ka abu zemāko instanču tiesas ir novērtējušas visus lietā nozīmīgos faktus un apstākļus un pareizi konstatējušas apsūdzētā /A.A./ darbības Krimināllikuma 231.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes. Savukārt aizstāvja kasācijas sūdzībā ietvertajām norādēm uz Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumiem, prokurores ieskatā, ir subjektīvs raksturs, un tās saistītas ar lietā iegūto pierādījumu citādu novērtējumu, nevis ar objektīvu pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

Atsaucoties uz Latvijas tiesību zinātnieku Ulda Krastiņa, Valentijas Liholajas un Aivara Niedres 2008.gadā izdotajā mācību grāmatā „Krimināltiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums” un 2009.gadā izdotajā mācību grāmatā „Krimināltiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums” paustajām atziņām par noziedzīgā nodarījuma sastāvu un Krimināllikuma 231.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, kā arī Augstākās tiesas 2006.gada tiesu prakses apkopojumā „Tiesu prakse huligānisma lietās” sniegto skaidrojumu, prokurore norādījusi, ka apsūdzētā /A.A./ darbības pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 231.panta pirmās daļas kā krimināli sodāms huligānisms, jo /A.A./ bez iemesla rupji un aizskaroši vērsās pret /M.O./, traucējot viņa mieru un ierobežojot iespēju brīvi pārvietoties. Turklāt /A.A./, pārkāpjot personas neaizskaramības principu, pielietoja pret /M.O./ vardarbību – bez iemesla iesita viņam, nodarot fiziskas sāpes (maznozīmīgus miesas bojājumus – sasitumus). Turklāt inkriminētās noziedzīgās darbības apsūdzētais izdarīja sabiedriskā vietā – vidusskolas telpās absolventu salidojuma laikā, savukārt absolventu salidojuma dalībnieki bija spiesti pārtraukt savu piedalīšanos salidojuma pasākumos, lai pārtrauktu apsūdzētā prettiesiskās darbības. Turklāt absolventu salidojuma laikā /A.A./ bija agresīvi noskaņots un vairākkārt bez jebkāda iemesla konfliktēja ar citiem salidojuma dalībniekiem. Minētais, prokurores ieskatā, norāda uz apsūdzētā /A.A./ darbību huligānisko motīvu un apstiprina to, ka apsūdzētais ir apzinājies izdarīt noziedzīgā nodarījuma raksturu. Turklāt apsūdzētais jau agrāk ir saukts pie administratīvās atbildības par sīko huligānismu un ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgajām prasībām, kā arī pie disciplinārbildības par nodarbības traucēšanu un necienīgu izturēšanos pret pakāpē vecāku karavīru – nodarbības vadītāju.

Abu zemāko instanču tiesas ir novērtējušas arī apsūdzētā /A.A./ versiju par konflikta personiskajiem motīviem un atzinušas, ka tā ir pretrunā ar citiem lietā iegūtajiem pierādījumiem.

Tāpat par nepamatotiem, prokurores ieskatā, atzīstami aizstāvja kasācijas sūdzībā izteiktie apgalvojumi par apsūdzētā /A.A./ tiesību uz aizstāvību pārkāpumu sakarā ar to, ka apelācijas instances tiesa sprieduma motīvu daļā sniegusi apsūdzētā uzvedības vērtējumu absolventu salidojuma laikā, pamatojoties uz apstākļiem, kurus pirmās instances tiesa no apsūdzības izslēgusi. Atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 131.panta pirmo daļu un 123.panta trešo daļu, prokurore norādījusi, ka apelācijas instances tiesa, sniedzot atzinumu par apsūdzētā /A.A./ izdarītā noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju, pamatoti ņēmusi vērā no liecinieku liecībām izrietošos saistītos faktus par apsūdzētā uzvedību absolventu salidojuma laikā, tostarp par viņa agresivitāti un iesaistīšanos konfliktos ar citiem salidojuma dalībniekiem, lai izdarītu secinājumus par pierādāmajiem apstākļiem. Turklāt visi liecinieki, kuri norādīja uz minētajiem apstākļiem, tika nopratināti tiesā un viņu liecību saturs apsūdzētajam bija labi zināms.

Augstākā tiesa atzīst, ka apsūdzētā /A.A./ aizstāvja /aizstāvis/ lūgums par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā noraidāms.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 583.panta pirmo daļu tiesnesis, kuram uzdots referēt, nosaka lietas izskatīšanu rakstveida procesā vai izskatīšanu tiesas sēdē. No šā panta otrās daļas izriet, ka lietas izskatīšanu rakstveida procesā nosaka, ja iespējams pieņemt lēmumu pēc lietā esošajiem materiāliem. Ja nepieciešami papildu paskaidrojumi no personām, kurām ir tiesības piedalīties procesā, vai, pēc Augstākās tiesas ieskata, attiecīgajai lietai var būt īpaša nozīme likuma normu interpretēšanā, nosaka lietas izskatīšanu tiesas sēdē.

Augstākā tiesa atzīst, ka lēmumu iespējams pieņemt pēc lietā esošajiem materiāliem, jo papildu paskaidrojumi no personām, kurām ir tiesības piedalīties procesā, nav nepieciešami, un konkrētajai lietai nav īpašas nozīmes likuma normu interpretēšanā.

Augstākā tiesa atzīst, ka Kurzemes apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedums atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, jo apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu, kas novedis pie nelikumīga nolēmuma.

Noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm (*skat. U.Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums.–Rīga: Tiesu namu aģentūra. 2000., 26.lpp.*). Lai pareizi kvalificētu noziedzīgu nodarījumu, ir jākonstatē pilnīga atbilstība starp noziedzīgā nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm. Tikai tajā gadījumā, kad noziedzīgā nodarījuma faktiskās pazīmes sakrīt ar konkrētā Krimināllikumā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, ir pamats atzīt, ka izdarīts noziedzīgs nodarījums un to pareizi kvalificēt. Ja kaut vai pēc vienas pazīmes šādu sakrītību nav iespējams konstatēt, jāatzīst, ka personas darbībā vai bezdarbībā nav konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva.

Noziedzīgā nodarījuma sastāvu veido četri obligāti elementi – objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu, kuru apelācijas instances tiesa daļā par apsūdzētā vainīgumu un noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju atstājusi negrozītu, apsūdzētais /A.A./ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 231.panta pirmās daļas par huligānismu, proti, rupju sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaudās acimredzamā necienā pret sabiedrību un bezkaunībā, ignorējot

vīspārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru.

Minētā noziedzīgā nodarījuma galvenais tiešais objekts ir sabiedriskā kārtība un sabiedriskais miers kā viens no sabiedriskās kārtības pamatelementiem, savukārt papildu tiešais objekts – personas veselība, kā arī fizisku un juridisku personu īpašuma intereses, kurām var tikt nodarīts kaitējums, apdraudot galveno tiešo objektu. Turklāt Krimināllikuma 231.pantā ir paredzēta atbildība par rupju (ievērojamu, būtisku) sabiedriskā miera traucēšanu.

Pirmās instances tiesa, pamatojot savu spriedumu šajā daļā, norādījusi, ka „ar savām huligāniska rakstura darbībām apsūdzētais ievērojamā mērā traucēja sabiedrisko mieru, kas izpaudās, fiziski ietekmējot cietušo”. Tiesa secinājusi, ka „sabiedriskā kārtība un miers tika pārkāpts attiecībā pret sabiedrības locekli – cietušo”.

Apelācijas instances tiesa, analizējot apsūdzētajam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi, šādus pirmās instances tiesas secinājumus atzinusi par pamatotiem un atkārtojusi tos savā spriedumā.

Augstākās tiesas ieskatā, šādi abu zemāko instanču tiesu atzinumi par rupju sabiedriskā miera traucēšanu atzīstami par nepamatotiem, jo tiesas savus atzinumus šajā daļā nav argumentējušas atbilstoši judikatūrā un tiesību doktrīnā paustajām atziņām.

Augstākā tiesa jau iepriekš norādījusi, ka, kvalificējot noziedzīgu nodarījumu, huligāniskās darbības jānorobežo no citiem noziedzīgiem nodarījumiem. Miesas bojājumu nodarīšana, piekaušana, svešas mantas bojāšana, dzīvokļa neaizskaramības pārkāpšana nav jākvalificē pēc Krimināllikuma 231.panta, ja personas rīcībā nav konstatētas huligānisma pazīmes. Arī tādi fakti, ka personas noziedzīgu darbību ir novērojuši citi cilvēki un pat reaģējuši uz tiem, kā arī tas, ka noziedzīgs nodarījums ir izdarīts citiem cilvēkiem pieejamā vietā, paši par sevi nenozīmē, ka izdarītais jākvalificē kā huligānisms. Sabiedriskā miera traucēšana ir konstatējama tajos gadījumos, kad nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņas mājokļa neaizskaramība, ierobežotas personas iespējas brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanās kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšana ar sabiedrisko transportu u.tml.), uzņēmums vai organizācija ir spiesta pārtraukt savu darbu. Darbības, kas izdarītas personisko attiecību dēļ (aiznaida, greizsirdības, savstarpējas nepatikas u.tml.), var būt atzītas par huligāniskām un kvalificētas pēc Krimināllikuma 231.panta, ja ar tām rupji traucēts sabiedriskais miers. (sk. *Augstākās tiesas prakses apkopojums. Tiesu prakse huligānisma lietās. 2006. Pieejams: <http://at.gov.lv/lv/judikatura/tiesu-prakses-apkopojumi/kriminaltiesibas/>). Huligānisms kā noziedzīgs nodarījums apdraud ne vien atsevišķas personas intereses, bet arī visas sabiedrības intereses (skat. *Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 29.maija lēmumu lietā Nr. SKK-253/2013*).*

Šādas atziņas pauduši arī Latvijā atzīti tiesību zinātnieki (sk. *U.Krastiņš. V.Liholaja. A.Niedre. Krimināltiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Zinātniskais redaktors prof. U.Krastiņš – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009, 535.-545.lapa;*).

Abu zemāko instanču tiesas, konstatējot, ka apsūdzētais /A.A./ pielietojis pret /M.O./ fizisku vardarbību, savos nolūmos nav argumentējušas, kādēļ šīs darbības atzīstamas par huligāniskām, proti, kādā veidā ar šīm darbībām traucēts sabiedriskais miers, un kādēļ šis traucējums uzskatāms par būtisku. Fiziskas vardarbības pielietošana pret personu pati par sevi nevar būt par pietiekamu pamatu, lai kvalificētu vainīgā darbības pēc Krimināllikuma 231.panta kā huligānismu. Turklāt apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, nav argumentējusi, kādēļ tā noraida apsūdzētā /A.A./ aizstāvja apelācijas sūdzībasargumentus šajā daļā.

Ievērojot minēto, Augstākā tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 512.panta un 564.panta ceturtās daļas pārkāpumus. Minētie pārkāpumi atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē, kuru dēļ apelācijas instances tiesas spriedums atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Augstākā tiesa atzīst, ka kriminālprocesa izbeigšanai kasācijas instances tiesā šajā kriminālprocesa stadijā nav tiesiska pamata.

Ievērojot to, ka lieta apelācijas instances tiesā jāizskata no jauna atbilstoši Kriminālprocesa likuma 53.nodaļas prasībām, pārējie apsūdzētā /A.A./ aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītie argumenti netiek izvērtēti.

Drošības līdzeklis apsūdzētajam /A.A./ nav piemērots. Augstākā tiesa atzīst, ka drošības līdzekļa piemērošanai šajā kriminālprocesa stadijā nav tiesiska pamata.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587. pantu, Augstākā tiesa

n o l ē m a

Atcelt Kurzemes apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese

I.Radzeviča

Tiesnesis

A.Freibergs

Tiesnese

A.Nusberga